

Neubauer Ignác

1980-ban készült rólam a kép Ungváron, a m?helyben, ahol dolgoztam. Egy kollégám, aki épp akkor vett egy fényképez?gépet, meglepetésként lefényképezett. 1946-ban fölvettek egy szabóságba tanoncnak. Mivel én voltam az egyetlen férfi a családban, tudtam, hogy gondoskodnom kell anyámról és a húgomról. Lehet, hogy ez ösztökélt gyors tanulásra, két év elteltével jó férfiszabó vált bel?lem. Akkoriban gyakorlatilag lehetetlen volt készruhát venni. Szövetet viszont lehetett kapni. Ezért az emberek a szabónál varratták a ruhájukat. Els?sorban fels?ruházattal foglalkoztam, de a férfiöltönyeim is jól sikerültek. Szinte a teljes városi és járási el?ljárási megrendel?m volt. A fizetésem felül az ügyfeleim borraivalót is adtak, vagy olyan árucikkkel láttak el, amelyeket akkoriban nagyon nehéz volt beszerezni. Csak 1988-ban mentem nyugdíjba. Minél többet éltem a szovjet rezsimben, annál jobban meggy?löltem. A Szovjetunióban nem volt szabadság, mi pedig Kárpátalján, különösen a csehszlovák fennhatóság idején megszoktuk a szabadságot. Akkoriban kimondhattuk, amit gondoltunk, nem kellett rejt?zködnünk, nem kellett minden új ismer?sünkr?l azt föltételezni, hogy a KGB besúgója. Ráadásul határmenti övezetben éltünk, és csak rend?rségi engedéllyel hagyhattuk el a várost. Az engedélyt akkor adták meg, amikor az igazolványunkba beütötték az egyetlen utazásra följogosító hivatalos pecsétet. A pecsét nélkül nem lehetett vonatjegyet venni, az állomáson pedig nem engedélyezték a fölszállást egyetlen vonatra sem, függetlenül az útiránytól. Az utcán is mindig magunknál kellett tartani a személyi igazolványunkat. Lehet egy ilyen országban élni? Anyagilag is nehéz volt, a boltokban semmit sem lehetett kapni többórás sorban állás nélkül. Miféle ország az, ahol az emberek nem szabadok, ráadásul még nyomorognak is? Ahhoz, hogy szeressek egy országot, az országnak is szeretnie kell engem. Mi meg úgy éltünk, mint a börtönben. Néha úgy t?nt, hogy a koncentrációs táborban is nagyobb volt a szabadságunk. Amikor az 1970-es években megkezd?dött a zsidók kivándorlása Izraelbe, úgy éreztem, hogy isteni ajándékban részesültem, amely megszabadít a gy?löletes dolgoztól. A családtagjaim úgy döntöttek, kivándorolnak. Els?ként az anyám és a

mostohaapám hagyta el az országot. 1972-ben, a húgom, Hermina is kivándorolt a családjával Izraelbe. Kirjat-Onóban telepedtek le. Én is mentem volna, de a feleségem kategorikusan nemet mondott, és ebben a nővérei is támogatták. Úgyhogy végül maradtunk a Szovjetunióban. Nem volt sok választási lehetőségem: kivándorlás vagy család. A családot választottam.